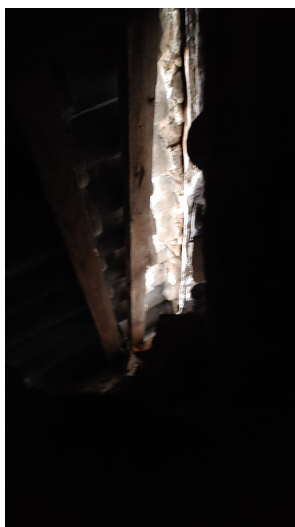

26.02.2024 PONEDELJEK Aleksander, škof	KAPELA ob 18h	++ MIKLAVEC, Dane, Dobravlje 4
27.02.2024 TOREK Gabrijel Žal. Matere Božje	KRIŽ ob 18h	V ČAST SV. DUHU, Križ 268
28.02.2024 SREDA Roman, opat	KAPELA ob 18h	V ČAST MATERI BOŽJI ZA ZDRAVJE, Križ 267
29.02.2024 ČETRTEK Hilarij, papež	KRIŽ ob 18h	++LOJZKA KOKOŠAR in TILKA LEDERER, Križ 118
01.03.2024 PETEK Albin, škof	KRIŽ ob 18h	+ IRMA STARC, KRIŽ 158, 8.dan
02.03.2024 SOBOTA Rimski mučenci pod cesarjem Aeksandrom	KRIŽ ob 18h	++PIPAN, STARC, ČEVNJA, Križ 159
03.03.2024 NEDELJA 3 POSTNA NEDELJA KVATRE	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10h	++MARIJA in FRANC GRŽELJ, Kazlje 17 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

VEROUK: REDNO

Slike zgovorno pričajo, da je treba te luknje zamašiti, da nam ne bo zamakalo obnovljenih orgel. Prosim za vaš dar, da lahko damo zeleno luč mojstrom.

Kdor želi pomoč pri osnovnem "obvladovanju" računalniškega znanja na Windowsih 11, sem pripravljen pomagati. Pro bono seveda. Pokličite.

KRIŽEV POT ZA MLADE na Videž-sobota, 9.3.- ob 10h pri igralnici Admiral.

KRIŽEV POT DRUŽIN- nedelja, 03.03. na Guro - ob 15h

ŽUPNIJA TOMAJ
2 POSTNA NEDELJA

Štev.09/LETO XII.

25. FEBRUAR

Nebeški Oče razodene, da je Jezus njegov Sin

Iz svetega evangelija po Marku ([Mr 9,2-10](#))

Tisti čas je Jezus vzela Petra, Jakoba in Janeza in jih same zase peljal na visoko goro. Vpričo njih se je spreménil. Njegova oblačila so postala bleščeča, nadvse bela, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu. In prikazal se jim je Elija z Mojzesom in pogovarjala sta se z Jezusom. Oglásil se je Peter in rekel Jezusu: »Učitelj, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ni namreč vedel,

kaj bi rekel, kajti zelo so se prestrašili. Narédil se je oblak in jih obsenčil. In iz oblaka se je zaslíšal glas: »Ta je moj ljubljeni Sin, njega poslušajte!« Ko so se hitro ozrli naokrog, niso videli nikogar več razen Jezusa samega, ki je bil z njimi. In medtem ko so šli z gore, jim je naróčil, naj nikomur ne pripovedujejo tega, kar so videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih. To besedo so ohranili zase in se med seboj spraševali, kaj pomeni vstati od mrtvih.

Duhovna spodbuda

Kdor okleva, je izgubljen!

Poslušal sem radijsko oddajo, ki je govorila o skorajšnjem potovanju papeža Frančiška v Irak; potovanje, ki poteka v znamenju bratstva med ljudstvi, zlasti med tremi velikimi monoteističnimi religijami, ki svojega skupnega očeta prepoznavajo v Abrahamu, prvotno po izročilu iz Ura Kaldejskega, trenutno na iraškem ozemlju. Eden od gostov je v oddaji poudaril, kako značilno je bilo za Abrahama njegovo nenehno potovanje: in to ne le zaradi dejstva, da je bil nomad in velik lastnik živine (za katero je moral vsakič znova iskati boljše pašnike), ampak tudi zato, ker ga vedno žene želja, da bi hodil za Bogom in ga srečal, in to se mu dogaja vsakič na različnih mestih in v vsakič novih situacijah. Vemo, kako ga je Bog na začetku svoje zgodovinske zgodbe prosil, naj se odpravi na veliko pot svojega življenja, od Ura v Mezopotamiji do kanaanske dežele: zračne črte približno 1000 kilometrov, ki se peš skoraj podvoji, saj s karavano ljudi in živali zagotovo ni bilo mogoče prečkati arabske puščave. Toda ko je prispel v bližino obljubljenega dežele, se njegovo potovanje ni končalo: pred dokončno naselbino (a še vedno nomadskega tipa) pri hrastih Mamre je bilo več faz njegovega potepanja konec, saj se je najprej moral ustaviti za dalj časa, da je bil zaradi svojega ostarelega očeta, ki je umrl v Haranu, prisiljen sprejeti bolečo, a nujno odločitev, da se loči od svojega nečaka Lota, da bi zagotovil mirno sobivanje med obema plemenoma. In v vsakem primeru je bil človek, ki ni dolgo miroval, saj je imel tudi nalogo, da se je moral braniti pred napadi različnih sovražnih karavanj, in izvajati celo nekaj vojnih pohodov. Dokler ne pridemo do zadnjega, dramatičnega potovanja, ki se ga loti v zelo visoki starosti, o katerem nam govori današnje prvo berilo: potovanje proti ozemlju gore Moriah, na katerem je Bog, njegov Bog, Bog obljube, zahteval najstrašnejši in najbolj nerazumljiv preizkus zvestobe do njega, žrtvovanje Izaka, edinega in ljubljenega sina, iz katerega naj bi uresničil obljubo, stvarjenje ljudstva Izraela. To je zdaj popolnoma postavilo pod vprašaj zadnjo stopnjo njegovega življenjskega potovanja: vendar se Abraham s tem sooči, se ne ustavi, prepričan, da če Bog od njega zahteva dokaz, je to zato, ker ve, kaj dela. In tako se zgodi. Seveda verjamem, da nihče od nas ne more z gotovostjo trditi, da ima enako prepričanje in vero kot Abraham: vendar Bog tudi od nas zahteva, da se odpravimo na pot, od prvega trenutka našega življenja, od takrat, ko smo se še "plazili", dokler nam ni dano da se postavimo na noge in še dlje ... do našega zadnjega velikega Potovanja.

To popotovanje, ki se vije po poti Življenja, ima svoje neznanke, svoje stiske, svoje trenutke počitka, svoje odmore...vsekakor se nikoli ne ustavi, nikoli se ne more ustaviti. »Kdor se ustavi, je izgubljen!«, se je glasil znameniti naslov komedije iz šestdesetih let prejšnjega stoletja, ki je kasneje postala nekakšen slogan; drug slavni stavek se je glasil: »Če napredujem, mi sledi; če se ustavim, me potisni; če se vrnem, izloči me!«, hoče povedati, s koliko prepričanostjo se življenjska pot ne sme nikoli ustaviti, niti pred najtežjimi preizkušnjami, niti pred najbolj nepremagljivimi stiskami, niti – za tiste ki verujejo – pred Bogom, ki zahteva nemogoče. Ker naš Bog ni Bog, ki nam ukazuje hoditi; on je Bog, ki hodi z nami, ki nas spremlja, ki nas seveda popelje na vrh visoke, samotne gore, kjer se lahko počutimo celo sami: toda on je z nami. In prav na vrhu te gore, na koncu tega naporenega potovanja se Gospod »spremeni«, nam razkrije »najboljše od sebe«, nam da videti lepe in veličastne stvari, ki nam jih življenje prihrani, če imamo pogum, da še naprej hodimo za njim in z njim.

Dokler se vedno počutimo, kot da smo v gibanju; dokler nikoli ne nehamo hoditi; dokler se nikoli ne počutimo zadovoljne, nikoli izpolnjene, kajti največje tveganje je, da se želimo ustaviti, še posebej, ko nas pot vodi v premore sreče, veselja, spokojnosti in bi radi, da se ti trenutki nikoli ne končajo.

Skušnjava, da bi »postavili šotor«, je vedno za vogalom; skušnjava, da bi "postavljali šotore", ker je "lepo biti tukaj", kot Peter na gori spremenjenja, je pogosto močnejša od želje, da bi se spet postavili na noge in shodili.

Tudi zato, ker pot nazaj z gore ni vedno lahka, ker je pot navzdol enako nevarna. Oblaki vedno prežijo; megla, ki nam preprečuje, da bi videli, kam stopamo, je nevarnost, ki bi nas pripeljala do tega, da bi se odgovorno odločili, da bi se ustavili in počakali. Ampak ne: naš vodnik nam preprečuje, da bi stali na mestu. Pove nam, naj hodimo naprej, naj nadaljujemo s sestopom. Govori nam, naj zaupamo in poslušamo njegovo Besedo, ki nam daje vedeti, kam, v dobrem in slabem, stopiti z nogami, postaviti korake enega za drugim, da pridemo v dolino.

Ni lahko nadaljevati hoje: strah, utrujenost, strah, da ne bo uspelo, da bi izgubili pot, in pogosto tudi želja, da bi se počutili "v redu", da bi se počutili dobro na varnem mestu, namesto da bi se soočili z negotovostjo novega odseka ceste, premočna je skušnjava, tako močna, da nas včasih zdrava pamet napelje k temu, da rečemo, da je dovolj. Ne, nikoli ne nehajmo hoditi za njim; borili se bomo, šepali bomo, tožili nad šibkostjo pod nogami ... a dokler smo na poti, smo živi, in dokler smo živi, Bog Poti je z nami.